

Jansje (*de mutsjes afzettend*):

Och Vader, ik vind het natuurlijk ontzettend aardig. 't Is goed van Grootmoeder, maar.....

Boer (*in de rede vallend*):

Is 't je te pronksch? Das niks, hoor maidje. Jij magge den nog jong weze, maar azze je trouwe, den hoef je voor de raikste boerezeun niet uit de weg te gaan.

Jansje (*met bedoeling, eenigszins verlegen*):

Ik..... ik geloof niet, Vader, dat ik trouwen zàl met een boerezeun.

Boer (*ten hoogste verbaasd*):

Wàt zeg je?

Jansje:

Nee... ziet U... ik...

Boerin:

Hei je 't met 'n aâr anleid?

Jansje (*eventjes zuchtend*):

Nou komt mijn verrassing, en ik weet niet, of U er wel erg blij mee zal weze.

Boer (*opeens stroef, kortaf*):

Nou? Veruit! Wie is 't?

Jansje:

Een hoofdonderwijzer uit Apeldoorn, Jan van Dongen, heet-ie.

Boerin (*heeltjes*):

Zôo, dus dat hewwe we ok nag an Oome te danken!

Jansje:

Och, kijk nu allebei niet, of ik, ik weet niet wat, op mijn geweten heb. 't Is een keurige, beste jongen en iedereen mag hem graag. En al is 't ie ok niet rijk, hij zal d'r wel komme in de wereld. Hij heeft hoofdacte en wiskunde en Duitsch en hij.....

Boer (*haar in de rede vallend*):

Dus dàt is 't! Déérom ben jij veranderd! Deer komme jouw sta(d)sche meniere van dein. Je Moeder had wel gelaik. (*Bitter*): M'n dochter wil „mevrouw” worre. „Mevrouw” met Duisch en wiskunde, maar gien spek en vleisch op de skuttel!